

SAMPUNDS - BLADET.

En litterair Skatkiste.

Lørdag 17. Marts.
N° 5.

Udgivet af „Trondhjems Cathedral-
skoles Discipelsamfund“.

{ 1. Aarg.
1860.

En Sommerdag paa Landet.

Ferierne vare begyndte, og de udsprungne Fugle begyndte at slagre lysteligt omkring. Ogsaa jeg med tre af mine brødre Kamerater toge en smuk Søndag Morgen Vandringsstaven i Haand for at opholde os nogle Dage paa Landet. Klokken fem vare vi alt paa Benene og beredte os til at sige Byen et hjerteligt meent men desværre kort Farvel. Det var ligesom om vi drog gjennem den døde Stad i „Tusind og een Nat“. Ikke en levende Sjæl var at see i de tomme, brede Gader; fast sov endnu de adstadige Borgermænd drømmende sødt om sit Meel og Gryn. Det var ogsaa ligesom en vis Traurighed hvilede over os. Tansen gik vi gjennem de brede Gader, og først da Bybroen var passeret begyndte Sangen og Conversationen at blive livlig. Nu maatte ogsaa Touristernes (andre Folks ogsaa) Trøster for en Dag. Syngende og rygende marscherede vi igjennem det smukke Stettelandskab, som ligger i Øst for Trondhjem. Det blev livligere og livligere i Naturen, „Lærken slog i Sky“, og hvert Blad og hver Blomst glittrerede af Dugdraaber.

Endnu tidligt paa Dagen naaede vi til Jonsvandet, der indbydende udbredte sin sølverklare Flade foran os. Styrkede ved en Kop Kaffe, hvis Mage neppe Byen kunde have skaffet os, leiede vi os en Baud, og roede op over Vandet. Med vov Pibe i Munden og fortabte i Beskuelsen af dette understjörne Prospect, nåde vi en Lyksalighed! Jordens Kanger vilde have misundt os. Paa Svøns smukke Bredder græssede i landlig Ro Buskoperne, hvis Klokker blandede sig med de fjerne Kirkeklokkers høitidelige, sagte hendøende Toner. Tabrige Familier frygtløse Ender svømmede om Baaden, der gik stille hen over den spejklare Flade, hvori hist og her et ved Stranden sig ludende Birketræ afspejlede sig. — I en minuter Stemning kom vi til Gaarden Sim, den smukkeste Gaard ved Jonsvandet. Hen-

rykte over Gaardens Belliggenhed traadte vi raskt ind i Kjøkkenet og spurgte (pro forma, saa visse vare vi paa Ja) Konen (Manden saae saa uanseelig ud, at vi strax indsaae, at her var det kunstlige Forhold forkjært*), om vi kunde faa slaa os til Ro der en Dags Tid eller to. Men Folkene paa Gaarden vare ulykkeligtvis (for os nemlig) Læsere, og det hjalp ikke, at vi ogsaa sagde, vi vare Læsere (- studioxi) — pakke os skulde vi strax. Anders Myhre havde nemlig været der og uddrovet Djevel, følgelig kunde ikke saa syndige Mennesker som vi faa Logis der. Selv stod Gaardens Eierinde der, en Furie lig, og gjorde accompaneret af en gjøende Gaardshund os det indlysende, at vi vare store Syndere. „Herlige, gamle Gjestfrihed!“ Saa tænkte jeg; men den Ene af mine Kamerater gik rolig hen til Konen, tog hende i Armen og hvæskede hende temmelig høit i Øret: „I er en fordømmelig gammel Grubbe, veed I det!“

Ærgelige gik vi til næste Gaard, hvor vi bleve desto venligere modtagne, og hvor vi indtog et frugalt (?) Maaltid. Men skjændt vi der vare vel tilfredse og havde det efter Ønske i Et og Alt, kunde vi dog ei slaa os til Ro der; thi

„denne higende Længsel, som aldrig faar Fred, den er Fodreisens dybeste Hemmelighed,“ og høit oppe i en Lie saa vi en venlig Gaard, omhegnet af en Graneskov, vinke os imøde. Did styrede vi da vor Gang, men fandt der desværre ingen bedre Modtagelse end paa Sim. Ogsaa her havde vor Forøjænger Anders været. Under det frygtelige Raab: å bas St. Anders, å bas St. Anders! stormede vi i fuldt Baseri — ikke Huset — men op paa Toppen af Aasen, hvor vi satte os for at hvile efter Stormanfaldet. Glemt var nu vor Anstrængelse, glemte Anders, thi saadan Udsigt havde vi aldrig seet før. Nede for vore Fødder laa Jonsvandet i al sin Klarhed med sin dunkelgrønne Indfatning af Graner, og læn-

*) Excusez, mine Læsereinder!

*gere borte saa vi Bygd paa Bygd, hvori
smaa Kjær blinkede som Diamanter. Læn-
ge stode vi fordybede i Beskuelsen af dette
skjønne Prospect. Endelig skulde vi til at
tænke paa Nedmarschen, da En af os fik
Øie paa en venlig Gaard, halv skjult af
Skov, som laa nogle tusinde Skridt længere
borte paa den Slette som udbredte sig oven-
paa Hviden. Der bade vi da om Huusly
for den øvrige Deel af Dagen og for Nat-
ten; og efter endnu i nogle Timer at have
beset os om paa Gaarden og i dens Om-
egn, lagde vi os til Ro, og snart spredte
den blege Luna sine Straaler over fire Ven-
ner, der ikke vilde bytte Lod med Jordens
Fyrster.* **H. S.**

Denne beretningen er hentet fra et faksimiletrykk av «*Samfundsbladet, en litterair Skattekiste*» som elevsamfunnet ved Trondheim Katedralskole, «*Fraternitas Nidrosiensis*» (Frat), utga i form av et jubileumshefte i 1960. Opprinnelig var bladet organ for «*Trondhjems Katedralskoles Discipelsamfund*», og det rakk å utkomme med i alt 11 nummer vårsemesteret 1860 før det ble stoppet av politiet etter klager på uakseptable innlegg (se s. 32). For den 16 år gamle Anton J. Sand, som vi leste om i foregående artikkel, kostet det 4 skilling for hvert ukentlig nummer. Fortellingen om de fire latinskoleguttene fottur til Jonsvatnet er trolig skrevet av en ivrig bidragsyter til bladet, nemlig den da 18 år gamle Molde-gutten Hans Synnestvedt. Han tok examen artium året etter, og rakk så vidt å fullføre anneneksamen ved universitetet i Christiania før han døde i 1863.

Siim ved Jonsvandet.

Postkort utgitt av Ellef Solem – poststempelt 1911.